

כל היד פרק שני נדה

יד.

עין משפט גר מצוה

כד א מיי פ"ו מהל' ממונות
הלכה ו טושיע' ה"ע ס"י
כג סעיף ו'
כד ב מיי פ"ח מהל' אסורי
זינאה הלכה י"ג ופ"ד מהל'
דעות הל"ת סמנ לאון ק"א
טושיע' סעיף ג'
כד ב מיי פ"ב מהל' ק"ש הלכה
ב וע"י בהשגות ובכ"מ סמנ
עשין י"ג טושיע' א"ח ס"ג סג
סעיף א'
כד ד מיי פ"ח מהל' אסורי
זינאה הלכה י"ג סמנ לאון
ק"א טושיע' א"ח ס"ג סעיף
ג'
כד ה מיי פ"ב מהל' ק"ש
הלכה ב סמנ עשין י"ג
טושיע' א"ח סמנ סעיף א'
כד ו מיי פ"ד מהל' אסורי
זינאה הלכה י"ג ופ"ד סמנ
לאון ק"א טושיע' י"ד ס"י ק"א
סעיף ו'
ל א מיי ס"ס הלכה טו סמנ
טושיע' סעיף א'
ל א ט מיי פ"ח מהל' שגגות
הל' ג'
ל ב מיי ס"ס ופ"ד מהל'ס
אסורי זינאה סמנ לאון
ק"א טושיע' י"ד ס"י ק"א
סעיף ג'
ל ג ל מ מיי פ"ח מהל' שגגות
הל' ג'
ל ד מיי ס"ס ופ"ד מהל'
משכב ומושב הלכה ח'
ל ה מיי פ"ו מהל' מעטמאי
משכב ומושב הל' ה'
ל ו ע פ מיי פ"ד מהל' אסורי
זינאה הל' י"ג ופ"ד סמנ
לאון ק"א טושיע' י"ד ס"י ק"א
סעיף ג'
ל ז מיי ס"ס הלכה י"ג ופ"ד
במ"מ סמנ טושיע' סעיף
ט'
ל ח ק טושיע' סעיף ג':

תוס' הרא"ש (המשך)

לציפית שבט א"כ משתכח
מאכולת התם א"כ אפי' ליכא
מאכולת רצופה נמי נישור
ורצופו לשם דם מאכולת
הוא ואע"ז דמאכולת ליחא
קמן דלמא נאבדה המאכולת
ונשאר הדרם וי"ל הרצופה של
שמש לא שכיח לא תלינן
בה אלא היכא דמוכחא מלתא
דאשתכח מאכולת רצופה:
ופתוח בירכה ולמחר מצאה
עליה דם פ"ש"י על ה"ך
וזימיה וברבור בעד עצמו שאי
אפשר שלא היא ניכר ורשם
על העד וצ"ל מייירי שאבד
העד ור"ח גרס ומצאה עליו
כלומר על העד וקמ"ל דלא
חיישין שמא בא חן ה"ך על
העד וז"ל חוששת אמרת לך
תימיה דאמר' בריש הרואה
כתם על בשרה ודאי טמא
דאם איתא דעלמא אתי על
חלוקה איבעי ליה לאשתכחוי
וא"כ אפי' ה"ז אפי' העד על ה"ך
טמאה ודאי וכו' תך דלקמן
לפי מסקנא דשמעתין מ"מ
קשה דמשמע דרב גופיה לא
קאמר אלא דוקא שתחו אבל
אם לא שתחו לא וצ"ל
למימר דה"ה לא שתחו והאי
דקט טתחו לאשמעינן דוקא
ברוך אבל אינו ברור לא
ועוד מצינו למימר דמייירי
הכא כשיש לה מכה ואי לאו
דשתחו הוה תלינן ברם המכה:
ולעת דקונוו שחר מכלום.
תימיה היכא מצינו למימר
שחר מכלום והא אמרינן לקמן
ברישי הוראה כתם על חלוקה
ודאי טתור דאי איתא דמגופה
איתא על בשרה איבעי ליה
לאשתכחוי ומשמע הא על
בשרה ועל חלוקה דליכא
הוכחה הוי ספקא והכא בעל
בשרה ועל חלוקה דמי דמכא
נמי ליכא הוכחה וי"ל דהא
דלקמן חייב היינו לפי המסקנא
דחכא ומיזיה וכתבין קשה דהא
תנן לקמן פ' האשה ג' גש"ס
שביש חלוקה אחד ונמצא עליו
דם כולס טמאין ה"ו נכשברקה
בעד שאינו ברור לא הוי כאילו

רוכבי גמלים אסורין לאכול בתרומה. ואע"ג דלמחר שמואל צ"פ יוכל דופן [לקמן דף מג.] כל שכבת זרע שאין כל גופו מרגיש אינו מטמא הכא דלמא הרגיש כל גופו ולא דעתיה: **רוכבי גמלים בולם רשעים החמרים מהן רשעים מהן צדיקים.** וא"ת דלמרינן צפרק עשרה יוסקין [קדושין דף פג.] גמלים רובן כשרים חמרים רובן ליסטיין וי"ל דהלא מייירי צרוככים ומשום הרהור והתם לא מייירי צרוככים אלא צנותין סחורה על הגמלים והס הולכים בגלגל רחוק צמקוס סכנה וחמרינן [ס] ליסטיים משום דבשעה שקוויים עושין רמאות צמא וצמתן:

אפרקיד. פי הקונטרס פניו למעלה וכן משמע בהמוכר את הספינה (ב"ב דף ע"ד.) גבי מתי מדבר דגנו אפרקיד וחלף טייטעא מוטי צדיכיה ורוממא צדיקה ולאו אפרקיד אפורייהא קל"ו [מתקשה ומתגלה] כפירוש הערוך דפי' פניו מטה ולשו אפרקיד אפוי קיד ועוד קשה ר"ש דאפרקיד למה לי. וטושיע' מוספות פסחים קמ. ד"ה פרקדן: **ר"י** אמאי דגני אפרקיד. פי' צקונטרס שידו מונחת על מילתו ומתחמם ורש"ס פירש שגדיו נופלין על אמתו ומתחמם ומה שפי' עוד שפעמים [מתקשה ומתגלה] לא נראה דבצית סגור או אפל מאי א"ל. ועוד שמעתי כשצוה אפרקיד מתחמם השדירה ומתחמם זה יתקשה האבר ויצא ליד קרי. גליון: **ק"ש** כי מצלי אסור. היינו כשהוא קצת אפרקיד אכל על זרו

לגמרי שרי כדלמחר צ"פ מי שמחו (ברכות דף ע"ד.) שנים שנה יטינס צמטה זה הופך פניו נלאן וזה הופך פניו נלאן וקורין ק"ש: **וְלִיחֹשֶׁה דְלִמָּא דם מאכולת הוא.** אכל על זדיקות דמטמאין לה אם מלא דם לא פריך דלמא מומתא היא אכל הכא פריך אמאי חייצין צקרבן דלמא מיימי חולין צעורה ועוד נראה וכן פ"ח דפריך אמנלא על שלו כי לא נמלא על שלה אמאי מטמאין כיון דליכא הוכחה דלא אמי מגופה: **היו חוק הוא אצל מאכולת.** אין לפרש שאינה יכולה ליכנס אלא צדוק ולפעמים נכנסת דל"כ הוה ליה למימר צמוןן לישנא דדחוק הוה אימיר אימרוני אימירמי ולמה לריך להזכיר דשמע רשפה לכך י"ל צדוק הוה שאינה צאה כלל סמנן לרשם מפני הוזהמה ועי"ל שמתקנה שזיכל סמנן להכניס דחוק הוה אכל מאכולת היינו דלאינה נכנסת צסוס פנים מאליה אלא שפעמים שמתקרבת לרשם כ"כ עד שהשמש מכניסה ומלרפה:

ויחחרן בירכה. פירוש צמקוס (א) שאין דם המקור יכול ליפול סם: **וְלִמְחַרְחַר מִצָּאָה עֵינֵיה דם.** ה"ג רש"י פי' על ירכה וקאמר דטמאה העד דליכא למימר דהא העד נתלכלך ירכה ולא מעלמא וא"ת וצדוקו העד וי"ל שגאדע העד א"י סמנן דם העד ועמנו צא מדס ירכה כיון שנמלא על העד רק צמקוס שנגע צירכה וכגון שי"ש כגרים ועוד דליכא חששא דמאכולת או שגמא על ירכה נמלא על ירכה צמקוס * ודוקא צעד הצדוק לה אכל בשאינו צדוק לה הוי ספק ספקא כדפי' רש"י ודוקא עתמו צירכה אכל הניחתו צקופסא פשיטא דטמאה ור"ח גרס ומנלא עליו פירוש על העד ועתמו צירכה היינו בגלוי שלא הניחתו צקופסא דזניחתו צקופסא פשיטא דטמאה ופריך דהא חוששין אמרת לן דלימיר מעלמא אמי: **אמר שמואל במאה נדה.** אפי' כי חייא דמטע בצמון מורה הכא דהא ר' חייא כ"י יוסי ס"ל שמואל גופיה פסיק בהשאה [לקמן ע"ג:] כרזי יוסי והכא קאמר דטמאה נדה: **צעד**

רוכבי גמלים. אצריהם מתחממים צצשר הגמל ומוליאים רע: **כולס רשעים.** כדלמחר: **כולס לדיקוס.** שדרים צצכנה ולכס לאצריהם צצשמים: **דמקפ.** לשון אוקפ של חמור. אם יש לו אוקפ האבר אינו מתחמם שהעך קשה הוא ואם אין לו אוקפ מתחמם צצצשר החמור אכל דרך גמלים לרכוז בלא אוקפ אלא צצמרדעת ומתחמם: **דמטרטין.** ירך מלאן וירך מלאן ואצרו מתחמם: **לא מטרטין.** רוכב כאשה: **מטרטין.** רוכב טורטני יכניס: **אפרקיד.** פניו למעלה וגמות הוא שפעמים שיתקשה אצכ תוך שינתו ויתגלה ועוד שידו מונחת לו על אצרו ומתחמם: **מלני.** מוטה מעט על צרו: **כי מלני נמי אסור.** א"כ יושב או שוכב כולו על צרו: **ברתני אהד** לו ואהד לה. לקנח לאחר תשמיש: **ספק אם הני.** כלומר צצדוק לפני תשמיש ולהנין עזמה לצעלה. וה"ה לכל הנשים כדתן צצפ"ק [לעיל ה'.] ובשעה שהיא עוברת לשמש את צימה והא דנקט לנועות דמפרש צצפ"ק [י"ג.] לנועות עד צצדוקת צו לפני תשמיש זה אין צדוקת צו לפני תשמיש אחר: **נמלא דם על שנו.** ואפילו לאחר זמן ששהה לאחר צעילה וזמן ארוך קודם קינוח צצדוע שהיה דם צצשעת תשמיש: **טמאים.** שניהם טומאת צצעה כדין צועל נדה כדכתיב [ויקרא טו] ותהי נדתה עליו: (א) **אופוס.** מיד לאחר צעילה: **לאחר זמן.** לאחר אומיוס טמאים מספק שניהם צצעה אינם ומיניה טומאת ספק הוא תלתות זיכל לא לשרוף: **אם פניה.** פניה שלמטה: **ואח"כ.** כלומר שעתה ויתר מכשיעור הזה אחר אחר הוא זה:

טמאות מעט לעט. טהרות ואדם צצמגע טומאת ערב ומדרבנן כדן מעט לעט דלמחר צצפ"ק [י"ג.] ומה היא מטמאה משכבה ומושבה וכיון דעושה משכב ומושב לטמא אדם כל שכן היא עזמה מטמאה אדם: **ואינה מטמאה אם בוועלה.** טמאת שבעה ימים: **ר"ע אומר אף מטמאה אם בוועלה.** ר"ע לטעמיה דלמחר כל מעט לעט מטמאה את צועלה מספק טומאת שבעה צצפ"ק [לעיל ו'] **גב' מאכולת.** כינה ואמאי טמאין ודאי לשרוף תרומה ולהתמיצ צצקרבן ודאי להוי ספק תלתות תרומה ולהציא חשם תלוי ולא חטאת דללמא דם מאלכות הוא שהיה צצחזמו מקוס צצאשה וכשצעל נדבק צו: **צדוק.** דודאי אין סם מאכולת וסם ודאי מגופה תמי: **דחוק הוא.** שאין מאכולת יכולה ליכנס סם: **לרופה.** מעוכה על העד רחוק מן הדס קצת. ללישנא דצדוק כיון דקיס

לכו לרבנן דאין סם מאכולת ודאי דם מגופה הוא שהרי העד היה צדוק לה קודם הקינוח ומאכולת (מעלמא הואי חתם צעד שהיא לרופה) וללישנא דדחוק איכא לספוקי שמה האי דם ממאכולת ומתוך צדוקה הוא מעכה השמש צצשעת תשמיש: **ולמחר מלאה עליה דם.** על ה"ך: **טמאה נדה.** טומאה ודאית דכיון דהעד צדוק לה שלא היה צו דם קודם צדיקה ודאי מגופה תמי על העד ומשם הוטם צצירכה ולא אמרינן דלמא מעלמא תמי על ירכה וספק טומאה היא: **ולמחר מלאה עליו דם.** על העד ואיכא לספוקי דלמא מקמי הכי הוה צינה. להכי לא נקט הכא עתמו צצירכה דא"כ הוה לכו מרי ספיקי לקולא חדא דלמא לאו מן העד הוטם על ירכה ואפילו ת"ל מן העד תמי דלמא כיון דאינו צדוק מקמי הכי הוה: **משום נדה.** טומאה ודאית דכיון דחוקת דמים סם לא מספקינן צצמקמי סם: **משום כנס.** כלומר טומאת ספק ומולין: **שצריכה**

(א) קדושין פ"ג [ע"ש] (ב) סמנ
אומיוס שמשקל א"ח מקפין
ומשקל אחד מתפ"ן (ג) קדושין
ל"ג: וט"ז (ד) צריכות י"ג:
(ה) [לעיל ה'.] (ו) [לקמן ט':]
צצשעות י"ח: צצריכות י"ח: (י) ג"י
הערור אומיוס ע"ש וכמה סם
לבוש יוני הוא וע"י פ"ש"י
ציומא ו צצריכות י"ח: אומיוס
מיד גשון יוני ויתקן על זמר
דעדות הערוך ורמב"ם על רש"י
נמוס ט"פ מ"ש מוס צ"ק פ"ג.
ד"ה לשון ע"ש"ן (א) ויחל ו'
[לעיל ו'] (ב) [לעיל ח' הוא י"ג
פ"ש"י גרס יומא ו' ד"ה
מתפ"ן] (ג) ס"א לאחז צעילה
אחז על אצרו (ד) י"י כ"י
(ה) רש"ל מ"ו וי"ר רש"א או
קדקא. (ו) רש"י.

הנהגות ה"ח

(א) תוס' ד"ה ועמנו וכו' שאין
דם ניצ עין ר"פ הוואה כנס:

מוסף רש"י

ליטא אמאן דגני אפרקיד.
שמי יתקשה אצרו כמון שמו
ונראה לרביס והוא דרך גנאי
(ברכות י"ג.) פרקדן. שוכב על
גנו ופניו למעלה (טו.) מנא.
לעין (טו.) כי מצלי כשהוא
מוטה על זרו מעט (טו.) לענין
ק"ש כי מצלי אסור. פ"ט
מלני נמי אסור, שנקבל עליו
מלכות שמים דרך שררה ונראה
(טו.) בשני עדים. ע"י קיינים
לקנח (בריות י"ג.) אחד לו.
שנקנח צו צצנמנו [לעיל ה'.]
נמצא על שר. דם על המה
ספקת צה אחר תשמיש, מוציא.
שניהם טומאת שבעה, היא
משום נדה והיא משום צועל
נדה. דודאי לאחז דם קודם
צעילה או צצשעת צעלה תשמיש,
ודייבין. שניהם צצקרבן
(שבעות י"ח.) ודאי צצשעת
תשמיש היה ובעל דהי צצמגע
הוה ומייבס שמי טמאות
(בריות טו.) דודאי הוה דם
צצשעת צינא, שאין דך אש
למא ממנו דם (י"ח) ו'
אחיוס. לכן יוני הוא. כלומר
לאחר תשמיש (בריות טו.) והוא
לשון מיד גשון יוני ע"י ספקיה
צצריכות י"ח. ודאי יאשת מיה,
טמאין. ודאי (י"ח) ו'
על שלה לאחז זמן. כלומר
שהחוקת צדיקה (טו.) פניה.
על מטה (טו.) ואח"כ
מטמאה מעט לעט. ואם
יזמר מלאן ששהה צצדוק ואח"כ
נדקס ומנלא, הוי היא שפיר
נסיס לטמא למפע טהרות על
מעט לעט. ואינה מטמאה
את בשרה. שלא גזרי טומאת
מעט לעט לענין טומאת צועלה
(טו.)

תוס' הרא"ש

רוכבי גמלים אסורין לאכול
בתרומה. דוקא בשעה
שהו רוכבין שטא יראה
קרי בעוד התרומה כפיו
אבל לאחז שירד מותר דלא
חיישין שמא ריה קרי ושכח
דאמר' לקמן פרק יצא דופן
כל שכבת זרע שאין גופו
מרגיש בה אינה מטמאה:
רוכבי גמלים כולם רשעים.
הוא דאמר' בסוף קדושין
לצ"ח דאמר' לקמן פרק יצא דופן
הגמלים כולן כשרים כבעלי
חחורה מייירי והולכין ברגל
ומשאן על הגמלים והולכין
לארץ מרחקים לסחורה
כדרך מרביות כמקום גודרי
חיות ולפטים ומקובים לבם
לשמים ומשאן ומתנן באמונה.
והחמירן שמתן מרחקים כל
כך משום אומיוס במאות:
לי"ח אמאן דגני אפרקיד. פי'
שוכב על גביו כי ענבותיו
מתחממן על המטה ובה ליידי
מיתין כדאמרין בפרק הערל
מיתין מיה חמימא דשערי
ומצנין ליה אבי פריקו ומייירי כי
הוא. אבל בדיקה שברקה ומצאו (א) טמא לא קפ"ד דמצי למימר דטמאין להו מספקא אבל תמי' דקמי חייבין בקרבן אלמא
דאי מגופה הוא ועוד כיון שצאו על שלו ולא על שלה מסתברא כי דם מאכולת הוא: * אמר רש"י שמש צצצרה. דהא י"ח כיון דאיכא למיחש
(א) נראה ש"ל צדקה ומנלא דם על העד דמטמאין אותה לא קפ"ד על דמנא דם מאכולת הוא דמצי למימר וכו':